

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1858/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.750.790/2023/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.750.790/2023/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze. Az indítványozó gazdasági társaság mint felperes 2020. április 21. napján behajthatatlan követeléshez kapcsolódó áfa visszatérítése iránti kérelemmel élt, mely kérelmet az elsőfokú adóhatóság elévülés miatt elutasította. Az indítványozó fellebbezése alapján a másodfokú adóhatóság az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az indítványozó a másodfokú határozatot keresettel támadta, mely perben a Miskolci Törvényszék 102.K.701.312/2020/13. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította. Az indítványozó (felperes) felülvizsgálati kérelemmel élt a Kúriánál, amely alapján a Kúria 2021. június 17. napján kelt Kfv.I.35.069/2021/9. számú ítéletével a Törvényszék ítéletét megváltoztatta, a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az elsőfokú adóhatóság az új eljárásban az indítványozó kérelmét elévülés miatt ismételen elutasította, majd az indítványozó fellebbezése folytán a másodfokú adóhatóság az elsőfokú döntést helybenhagyta. Az indítványozó ezt követően ismételen keresetet terjesztett elő a Miskolci Törvényszékhez, mely alapján a Törvényszék 4.K.700.155/2022/10. számú ítéletével a másodfokú határozatot megsemmisítette és a másodfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. A másodfokú

adóhatóság felülvizsgálati kérelme nyomán a Kúria Kfv.VI.35.354/2022/7. számú ítéletével a Miskolci Törvényszék 4.K.700.155/2022/10. számú ítéletét az indokolás teljeskörű megváltoztatásával hatályában fenntartotta. A másodfokú adóhatóság a megismételt eljárás során 2023. április 4. napján kelt 6419943197 számú határozatával a korábbi eljárásban hozott másodfokú határozatot saját hatáskörben módosította és a 6414497266/2021/NAV. számú elsőfokú határozatot eltérő indokolás mellett helybenhagyta. A másodfokú adóhatóság a határozatát 2023. április 6. napján mind az indítványozó, mind meghatalmazott jogi képviselője részére elektronikus úton megküldte. Az indítványozó tárhelyén 2023. április 6. napján, míg a meghatalmazott jogi képviselő tárhelyén 2023. április 14. napján került a határozat kézbesítésre. Az indítványozó jogi képviselője útján a 2023. május 12. napján kelt keresetlevelét ugyanazon a napon elektronikus úton terjesztette elő. Keresetlevelében kérte a másodfokú határozat megsemmisítését és a másodfokú adóhatóság új eljárásra való kötelezését. A keresetlevél igazolási kérelmet nem tartalmazott. A Miskolci Törvényszék az indítványozó keresetét a 100.K.700.543/2023/5. szám alatt 2023. június 6. napján meghozott végzésével a Kp. 48. § (1) bekezdés *i*) pontja alapján visszautasította, tekintettel arra, hogy az indítványozó a keresetindítási határidőt elmulasztotta, és igazolási kérelmet sem terjesztett elő. A Miskolci Törvényszék végzésének indokolásában az alábbiakat emelte ki. Az adóigazgatósági eljárásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 79. § (1) bekezdése alapján az adóhatósági iratot – ideértve a döntést is – a meghatalmazott képviselővel rendelkező adózó esetében a képviselőnek kell kézbesíteni hivatalos iratként vagy az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvényben (a továbbiakban: Eüsztv.) meghatározott elektronikus úton. A személyes megjelenésre szóló idézés kézbesítése a megidézett személy részére történik, a meghatalmazott egyidejű értesítésével. Az adózó kérheti, hogy az adott ügyben az adóhatóság akkor is a számára kézbesítse az iratokat, ha meghatalmazott képviselője van. Az Air. 79. § (4) bekezdése szerint az adóhatósági irat – a meghatalmazott képviselő mellett – a meghatalmazott képviselővel rendelkező adózó részére is kézbesíthető. Ilyen esetben az iratot az adózó, valamint a meghatalmazott részére ugyanazon a napon kell postára adni, illetve az irat kézbesítéséhez biztonságos kézbesítési szolgáltatást is igénybe lehet venni. E bekezdés nem alkalmazható az adóhatóság saját kézbesítője útján történő kézbesítésre. Az Air. 79. § (5) bekezdése értelmében, ha az irat az adózó és a meghatalmazott, vagy több meghatalmazott részére is kézbesítettnek minősül, úgy a kézbesítés joghatásai *a*) az első kézbesítés időpontjában, elektronikus kézbesítés esetén az első visszaigazolás időpontjával, vagy *b*) az irat első kézbesítettnek minősülése időpontjában állnak be.

- [3] A Miskolci Törvényszék végzésében megállapította, hogy a perbeli esetben a másodfokú adóhatóság a keresettel támadott másodfokú határozat tekintetében

párhuzamos kézbesítést alkalmazott, azt ugyanazon a napon (2023. április 6.) mind az indítványozó (felperesi gazdasági társaság) cégkapuján, mind a felperes jogi képviselője elektronikus tárhelyén elhelyezte. A másodfokú határozaton szerepelt az, hogy a határozatról elektronikus úton értesül mind az adózó (indítványozó), mind a meghatalmazott jogi képviselője. A Miskolci Törvényszék a közigazgatási eljárás irataiból azt is megállapította, hogy az elsőfokú adóhatóság a 6458318536 számú megküldő levéllel az indítványozó (felperesi gazdasági társaság) cégkapujára, míg a 6458318745 számú megküldő levéllel az indítványozó meghatalmazott jogi képviselője részére rendelte kézbesíteni a másodfokú határozatot elektronikus úton. Az indítványozó a tárhelyén 2023. április 6. napján, a meghatalmazott jogi képviselő 2023. április 14. napján letöltötte a másodfokú határozatot. Az Air. 79. § (4) bekezdés lehetőséget biztosít az adóhatóságnak párhuzamos kézbesítésre, azaz a küldeményt mind az adózó, mind a meghatalmazott jogi képviselő részére lehet kézbesíteni azzal a feltétellel, hogy ugyanazon a napon kell a küldeményt postára adni, megküldeni, elektronikus tárhelyén elhelyezni. A perbeli esetben az Air. 79. § (5) bekezdés alapján a kézbesítés joghatásai az első visszaigazolás időpontjában álltak be. Az indítványozó (felperesi gazdasági társaság) által, a letöltési igazolás szerinti 2023. április 6. napjával történt kézbesítési időponttal álltak be a vizsgált ügyben a kézbesítés joghatásai. A Miskolci Törvényszék arra is rámutatott a végzésében, hogy a Kúria Kpkf.39.564/2021/2. számú döntésében is ugyanezen álláspontra helyezkedett a párhuzamos kézbesítés és annak joghatásai vonatkozásában. A Kúria rámutatott arra, hogy az indítványozó által hivatkozott Air. 79. § (1) bekezdés nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely kizárná az Air. 79. § (4) bekezdés alkalmazását, azaz nem cáfolja a párhuzamos kézbesítés törvényi lehetősége fennállását. Rámutatott továbbá a Kúria arra is, hogy az Air. 79. §-a hatályba lépése óta, azaz 2018. január 1. napjától biztosítja a párhuzamos kézbesítés lehetőségét, továbbá megjegyezte azt is, hogy 2018. január 1. előtt az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 124. § (7) bekezdése alapján is fennállt a párhuzamos kézbesítés lehetősége. A Kúria kifejtette továbbá azt is, hogy a jogorvoslathoz való alapjog törvényekben szabályozott rendben gyakorolható, amely a perbeli esetben is az Air. 79. § (4) bekezdés szerinti kézbesítés folytán az Air. 79 § (5) bekezdés a) pontjában szabályozott kézbesítési idő, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 39. § (1) bekezdésében meghatározott keresetindítási határidő figyelembevételével történhet jogszerűen. A Kúria is hangsúlyozta azt, hogy elektronikus úton megvalósuló párhuzamos kézbesítés esetén a jogalkotó egyértelműen az első visszaigazolás időpontjához köti a kézbesítés joghatásának a beálltát, ami nem a jogorvoslati jog gyakorlásának korlátja, hanem törvényi feltétele, mivel a kézbesítés joghatásának beálltával nyílik meg a keresetindítási határidő. A Miskolci Törvényszék a fentiekben kifejtettek, valamint a hivatkozott kúriai döntés alapján a perbeli esetben arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó

(felperesi gazdasági társaság) keresetlevele elkésetten került előterjesztésre, az igazolási kérelmet nem tartalmazott, így a Miskolci Törvényszék annak visszautasításáról határozott. Az indítványozó fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéltábla a 2024. január 23-án meghozott 2.Kpkf.750.790/2023/2. számú végzésével a Miskolci Törvényszék végzését helybenhagyta.

- [4] A Fővárosi Ítéltábla végzésében megállapította, hogy a Miskolci Törvényszék a tényállást a szükséges mértékben feltárta és rögzítette, a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, és azok alapján helytállóan döntött a keresetlevél visszautasításáról. A Fővárosi Ítéltábla végzése indokolásában az alábbiakat emelte ki. A perbeli esetben a peres felek között nem volt vitás az, hogy az elsőfokú adóhatóság a másodfokú határozatot az indítványozó (felperesi gazdasági társaság), valamint a meghatalmazott jogi képviselője tárhelyén ugyanaznap elhelyezte, amelyet az indítványozó 2023. április 6. napján, míg a meghatalmazott jogi képviselő 2023. április 14. napján töltött le, és amely napokon az alperesi határozat kézbesítettnek tekintendő [Eüsztv. 9. § (1)–(2), valamint 14. § (4) bekezdései]. A Miskolci Törvényszék helyesen állapította meg azt, hogy a másodfokú határozat „A határozatról értesülnek.” részében kifejezetten tartalmazta, hogy a határozatról az indítványozó (felperesi gazdasági társaság) és meghatalmazott jogi képviselője egyaránt elektronikus úton értesül, ezért az indítványozó (felperesi gazdasági társaság) ezzel ellentétes állítása alaptalan volt. Az egyes szereplőkhöz külön-külön címzett kísérőlevelekről értelemszerűen csak az érintettek értesültek, azonban ez a körülmény nem releváns, mert a Kp. 39. § (1) bekezdésében meghatározott, a kereset benyújtására rendelkezésre álló határidőt a vitatott közigazgatási cselekmény közlésétől kell számítani. Az alperesi határozat elolvasása esetén a párhuzamos kézbesítés tényével mind az indítványozónak (felperesnek), mind a meghatalmazott jogi képviselőjének egyértelműen tisztában kellett lennie. Az indítványozónak (felperesi gazdasági társaságnak) az Air. 1. §-ában meghatározott törvényesség (legalitás) elve alapján tudnia kellett azt, hogy amennyiben adóhatósági határozatot kézbesítenek számára, akkor döntése szerint, az abban foglaltaknak vagy eleget tesz vagy ellene jogorvoslatot kezdeményez, amely jogorvoslathoz vagy igénybe vesz jogi képviselőt vagy nem. Az indítványozónak a másodfokú határozat jogorvoslati tájékoztatása alapján tisztában kellett lennie a kereset benyújtásának módjával, valamint határidejével egyaránt. A Fővárosi Ítéltábla e körben kiemelte, hogy az indítványozó bármely mulasztása vagy téves feltevése az ő terhére esik. A Fővárosi Ítéltábla is megjegyezte azt, hogy az adóhatósági irat adózó és meghatalmazott képviselője részére történő párhuzamos kézbesítésre, valamint az ilyen kézbesítés joghatásaira vonatkozó rendelkezést már az Art. 2012. január 1. napjától hatályos 124. § (7) bekezdése is tartalmazta, amely 2013. január 1. napjától az elektronikus kézbesítéssel egészült ki. A párhuzamos kézbesítés jogintézménye tehát nem újkeletű, az adózók és jogi képviselőik által régóta ismert, így a fenti lehetőségek az

indítványozó meghatalmazott jogi képviselője számára sem lehettek kétségesek. Az arra vonatkozó, nem alátámasztott fellebbezési állítástól függetlenül, hogy a másodfokú határozat időbélyegzője a felperesi jogi képviselő számára megnyitható volt-e, a meghatalmazott jogi képviselő információval rendelkezett a másodfokú határozat tárhelyén történő elhelyezésének időpontjáról, így számolhatott a legkorábbi kézbesítési időponttal. A Fővárosi Ítélőtábla rámutatott arra is, hogy a másodfokú határozat az Air. 73. § (1) bekezdés *b*) pontjának megfelelően tartalmazta a jogorvoslat igénybevételével kapcsolatos tájékoztatást, különösen a kereset benyújtására rendelkezésre álló határidőt és annak kezdő időpontját. Az Air. 73. § (1) bekezdése az adóhatósági irat közlésére, kézbesítésére, a határidők számítására vonatkozó tájékoztatást nem ír elő, erre vonatkozó kioktatás az adóhatósági döntés jogorvoslati záradékának nem része. Ebből következően a jogorvoslati tájékoztatás hiányaira vonatkozó indítványozói tényállítás, így az Air. 73. § (1) bekezdés *b*) pontjának megsértésére vonatkozó felperesi állítás is alaptalan volt. A Fővárosi Ítélőtábla végzése indokolásában hangsúlyozta azt is, hogy az a körülmény, hogy az indítványozó a Miskolci Törvényszék joghatályos kézbesítésére vonatkozó jogi álláspontjával nem értett egyet, nem a tényállás-tisztázási és indokolási kötelezettség megsértését jelenti, ettől különböző jogkérdés. A közigazgatási per mint jogorvoslat megindítására kizárólag az adózó felperes jogosult [Air. 130. § (1) bekezdés, Kp. 17. §]. Az a körülmény, hogy a meghatalmazott az adóhatósági eljárásban az Air. 14. § (1) bekezdése, a közigazgatási perben a Kp. 26. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 64. § (1) bekezdése alapján a fél helyett, annak képviseletében eljárhat, külön jogszabályi rendelkezés hiányában nem jelenti egyben azt, hogy a jelen ügyben a felperesi jogi képviselő az adózó felperes mellett – annak rendelkezési jogától függetlenül – önálló perindítási joggal rendelkezik, kereset benyújtására jogosult. Ennél fogva a Kp. 39. § (1) bekezdése szerinti keresetindítási határidővel kapcsolatban kizárólag a perindítására jogosult felperes tekintetében vizsgálendő az, hogy részére a vitatott közigazgatási cselekmény joghatályos közlése mikor történt, nem a Kp. rendelkezései alapján dönthető el. A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az indítványozó alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a Miskolci Törvényszék jogkérdésben eltért a Kúria Kpkf.V.39.564/2021/2. számú határozatában foglaltaktól, mivel az abban foglaltak éppen az elsőfokú bíróság jogi álláspontját támasztották alá. Az Air. 127. § (7) bekezdésének indítványozó által állított sérelmével kapcsolatban a Fővárosi Ítélőtábla arra mutatott rá, hogy a fellebbezési eljárás során hozott másodfokú döntést a fellebbezővel és mindazokkal, akikkel az elsőfokú döntést közölték, az első fokon eljáró adóhatóság útján írásban kell közölni; azaz nem csak azzal kell a másodfokú döntést közölni, akivel az elsőfokú döntést közölték, hanem velük mindenképpen. Erre tekintettel a Kp. 127. § (7) bekezdésének megsértését sem látta a Fővárosi Ítélőtábla megállapíthatónak. A Fővárosi Ítélőtábla kiemelte azt is, hogy az Air. 79. § (4) bekezdése szerinti párhuzamos kézbesítés alkalmazása az

adóhatóság diszkrecionális döntése, amelyről független rendelkezés az adózónak az Air. 79. § (1) bekezdés utolsó mondatában rögzített azon lehetősége, hogy kérheti, hogy meghatalmazott képviselője helyett az adóhatóság számára kézbesítsen. A Fővárosi Ítéltábla a Kúria fenti végzésére utalva rámutatott arra, hogy az indítványozó által hivatkozott Air. 79. § (1) bekezdése nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely kizárná az Air. 79. § (4) bekezdésének az alkalmazását. A Fővárosi Ítéltábla azt is megállapította, hogy az Air. 79. § (1) bekezdés első fordulataánál fogva az adóhatósági döntés [Air. 72. §] az Air. 79. § (4) bekezdésében említett adóhatósági iratok közé tartozik, ezért a másodfokú adóhatóságnak lehetősége volt az Air. 79. § (4) bekezdése szerinti párhuzamos kézbesítés alkalmazására, annak törvényi feltételei a Miskolci Törvényszék helyes megállapítása szerint fennálltak, így a kézbesítés joghatásai az Air. 79. § (5) bekezdés a) pontja értelmében az első kézbesítés időpontjában, 2023. április 6. napján beálltak, tehát az indítványozó a keresetlevelét a Kp. 39. § (1) bekezdésében meghatározott perindítási határidőn túl nyújtotta be. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében, valamint az Air. 118. §-ában és 119. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott – az eljárási törvényekben szabályozott rendben gyakorolható – jogorvoslathoz való jog sérelmét sem látta fennállónak a Fővárosi Ítéltábla, mivel a per tárgyát képező másodfokú adóhatározat tekintetében a jogorvoslathoz való jog biztosított volt. A közigazgatási per az Air. 79. § (4) bekezdése szerinti kézbesítés folytán az Air. 79. § (5) bekezdés a) pontjában szabályozott kézbesítési idő, valamint a Kp. 39. § (1) bekezdésében meghatározott keresetindítási határidő figyelembevételével kezdeményezhető.

- [5] Az indítványozó a Fővárosi Ítéltábla panasszal támadott 2.Kpkf.750.790/2023/2. számú végzését az Alaptörvény 28. cikkével, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal illetve a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való joggal is ellentétesnek ítélte.
- [6] Az indítványban az indítványozó szerint sérült alaptörvényi rendelkezésekhez kapcsolódóan az indítványozó felhívta az Alkotmánybíróság gyakorlatát, továbbá utalt több nemzetközi egyezmény kapcsolódó szabályozására is.
- [7] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való alapjog sérelmét az alábbiak miatt látta fennállónak. Az Air. 73. § (1) bekezdés b) pontja szerint, az adóhatóság döntése tartalmazza – egyebek mellett – a jogorvoslat igénybevételével kapcsolatos tájékoztatást. Az indítványozó szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben megállapítható az, hogy a jogorvoslati eljárás az adózói jogok alapvető eleme, mely jog hatékony gyakorlása érdekében az Air. 73. § (1) bekezdés b) pontja szerint a döntésnek tartalmaznia kell minden olyan lényeges információt, amely alapján az adózó gyakorolhatja a jogorvoslathoz való jogát. A másodfokú adóhatározat kizárólag az Air. 76. §-át, tehát a döntés közlésének általános szabályait jelölte meg alkalmazott jogszabályi rendelkezésként, abban – az általános szabályoktól eltérő – a párhuzamos kézbesítés alapjául szolgáló

jogszabályhelyek, az Air. 79. § (4) és (5) bekezdései nem kerültek megjelölésre. Ezért sem az indítványozó, sem jogi képviselője nem kapott teljes körű tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy az adóhatóság eltér az általános közlési és kézbesítési szabályoktól. Az Air. 76. § (2) bekezdése alapján az általános közlési szabályok alkalmazása esetén az adóhatóság a döntését írásbeli alapon történő kapcsolattartás esetén hivatalos iratként vagy az Eüsztv.-ben meghatározott elektronikus úton kézbesíti. Az Air. 79. § (1) bekezdése szerint általános kézbesítési szabályok alkalmazása esetén az adóhatósági iratot – ideértve a döntést is – a meghatalmazott képviselővel rendelkező adózó esetében a képviselőnek kell kézbesíteni hivatalos iratként vagy az Eüsztv.-ben meghatározott elektronikus úton. Az Air. 79. § (1) bekezdése szerint az adózó kérheti, hogy az adott ügyben az adóhatóság akkor is a számára kézbesítse az iratokat, ha meghatalmazott képviselője van. Az indítványozó az ismertetett szabályozáshoz kapcsolódóan arra hivatkozott, hogy mint adózó nem élt kérelemmel az adóhatóság felé annak érdekében, hogy az adóhatósági iratok számára kerüljenek kézbesítésre. Ehhez kapcsolódóan megismételte a perben is kifejtett azon álláspontját, hogy a másodfokú adóhatóságnak az általa nyújtott – jogorvoslathoz való jog érvényesítésével szorosan összefüggő – kézbesítéssel kapcsolatos tájékoztatása értelmében, amely szerint az Air. 76. §-a szerinti közlés általános szabályait alkalmazta, az Air. 79. § (1) bekezdése szerinti általános kézbesítési szabály szerint kellett volna eljárnia, azaz a döntését kizárólag az indítványozó meghatalmazott jogi képviselőjének kellett volna kézbesítenie. Az indítványozó szerint az adóhatóságnak a másodfokú határozatában a döntés közlésére vonatkozóan alkalmazott jogszabályok tekintetében fel kellett volna hívnia az indítványozó és a jogi képviselő figyelmét a párhuzamos kézbesítés esetén irányadó, a kézbesítés joghatásainak beállítására vonatkozó szabályokra, mivel azok az általánostól eltérő szabályozás alá esnek, eltérő jogkövetkezményekről rendelkeznek, és befolyásolják az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti hatékony jogorvoslathoz való jogot. Az Air. 14. §-a lehetővé teszi, hogy az adózó helyett meghatalmazott személy járjon el. Az indítványozó szerint nem elvárható, hogy a jogban nem jártas adózó az adóhatósági döntés számára való kézbesítéséről olyan határidőn belül értesítse a jogi képviselőjét, hogy a keresetlevél előterjesztésére előírt, az adózói kézbesítéstől számított törvényi határidő megtartott legyen. Az általános kézbesítési szabályoktól eltérő jogalkalmazásról szóló tájékoztatás elmaradása az adózót megtéveszti, mivel ennek okán azt feltételezi, hogy jogi képviselőjét tájékoztatnia nem szükséges a jogi képviselő számára küldött külön értesítés mellett. Az indítványozó megismételte a peres eljárásban korábban már kifejtett azon jogértelmezését is, amely szerint mivel a meghatalmazott jogi képviselő a jogorvoslati jog gyakorlása körében önállóan jogosult a keresetlevél előterjesztésére, ezért a Kp. 39. § (1) bekezdésében foglalt perindítási határidő is önállóan vonatkozik rá. Mindezek alapján az indítványozó megismételte azon a perben is képviselt jogi

álláspontját, hogy mivel a meghatalmazott jogi képviselője a másodfokú adóhatározat számára való kézbesítésétől számított 30 napos törvényi határidőn belül terjesztette elő a keresetlevelet, így azt a Miskolci Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla alaptalanul utasította vissza. Az Air. 127. § (7) bekezdéséhez kapcsolódóan az indítványozó – utalva a Kúria Kpkf.V.39.564/2021/2. számú végzésére – megismételte azon perbeli álláspontját, hogy az adóhatóság a másodfokú határozat kézbesítésekor kötve van az elsőfokú döntés kézbesítése során követett eljárásához. A tárgyi eljárásban az adóhatóság az elsőfokú határozatot kizárólag az adózó meghatalmazottjának kézbesítette, így az indítványozó szerint a másodfokú határozat kézbesítésekor az adóhatóság ezen kézbesítési eljárásához kötve volt az Air. 127. § (7) bekezdése alapján. Ebből következően a másodfokú határozat kézbesítése kizárólag a meghatalmazott jogi képviselő részére volt szabályszerű, és csak a meghatalmazottnak való kézbesítés volt alkalmas a kézbesítés joghatásainak kiváltására. Arra is hivatkozott továbbá az indítványozó, hogy a több mint három éve folyamatban lévő adóhatósági eljárás alatt az adóhatóság egyszer sem alkalmazott párhuzamos kézbesítést, így az adóhatóság korábbi gyakorlatából sem következethetett arra az indítványozó, illetve a jogi képviselő, hogy a másodfokú határozatot az indítványozónak is kézbesítik.

- [8] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített tisztességes bírósági eljárásához való alapjog állított sérelmét az alábbiakra alapította. Az Alaptörvény 28. cikkére történt hivatkozással azt állította, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzése alaptörvény-ellenes, mivel a döntés meghozatala során az indítványozó keresetlevelét az eljárásban alkalmazott jogszabály szövegével ellentétesen pusztán a címzésből és az értesítettekben levont következtetés alapján az adóhatóság részére biztosított, a döntés közlés általános szabályait felülíró kézbesítési szabályokra vonatkozó lehetőségére alapította. Az indítványozó szerint a Fővárosi Ítéltábla a panasszal támadott végzésében az Air. 79. § (4) és (5) bekezdésének az alkalmazása során a jogszabályok szövegét elsősorban nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, mivel nem vette figyelembe, hogy az adóhatóság jogorvoslatról szóló tájékoztatása tekintetében nem alkalmazta az Air. 76. §, és 79. § (1) bekezdés szerinti általános közlési és kézbesítési szabályokat felülíró 79. § (4) és (5) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezéseit. Az indítványozó szerint a Fővárosi Ítéltáblának a panasszal támadott végzése meghozatala során figyelembe kellett volna vennie azt, hogy a jogalkotó az adóhatóság számára különböző eljárásokra irányadó törvényi szabályozásokban határozza meg az igénybe vehető jogorvoslati lehetőségeket és azok igénybevételének a módját, melyhez a jogértelmezés szempontjából kötve van. Annak következtében, hogy az indítványozó szerint a Fővárosi Ítéltábla megsértette az Alaptörvény 28. cikkét és ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített tisztességes bírósági eljárásához való jogot, indítványozó nem tudta gyakorolni az Alaptörvény XXVIII. cikk (7)

bekezdésben rögzített jogorvoslathoz való jogát, mivel a Fővárosi Ítéltábla olyan jogszabályi rendelkezésre hivatkozva utasította el az indítványozó keresetét, amely alkalmazásra nem került az eljárás során.

- [9] 2. Az Abtv. 56. § alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A tanács mérlegelési jogkörben vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti feltételeket. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, melyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [10] Az indítványozó a Fővárosi Ítéltábla támadott végzését elektronikus úton 2024. február 8-án vette kézhez. Az alkotmányjogi panaszt az indítványozó – jogi képviselővel eljárva – az első fokon eljáró Miskolci Törvényszék útján 2024. március 28-án az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt törvényi határidőn belül terjesztette elő. Az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, a Fővárosi Ítéltábla támadott végzésével szemben további rendes jogorvoslat nem volt igénybe vehető. Az indítványozó indítványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést, az Abtv. 27. §-a szerinti panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé. Az indítványozó megjelölte továbbá az indítvánnyal támadott bírói döntést, a Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.750.790/2023/2. számú végzését támadta az indítványában. Az indítvány tartalmazza az Alaptörvény azon rendelkezéseit, amelyeket az indítványozó szerint a támadott bírói döntés megsértett. E körben az indítványozó az Alaptörvény 28. cikkének, továbbá a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek a sérelmét állította. Az indítványozó indokolta, hogy a támadott bírói döntést miért tartja ellentétben állónak az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel, továbbá kérte annak alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését.
- [11] Az indítványozó az alkotmányjogi panasz alapjául fekvő peres eljárásban felperesként vett részt, ezért érintettsége fennáll.
- [12] Az Abtv. 27. § a) pontja értelmében az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított joga sérelmére kell az alkotmányjogi panaszban hivatkozni. Az Alaptörvény 28. cikke a rendes bíróságok számára tartalmaz alaptörvényi kötelezettséget arra, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata értelmében az Alaptörvény 28. cikke nem tekinthető az indítványozó Alaptörvényben foglalt jogának, arra alkotmányjogi panasz nem alapítható. {3190/2018. (VI. 8.) AB végzés, Indokolás [22]}. Tekintettel arra, hogy az indítványozó – az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatára is utalva – az Alaptörvény 28. cikkének a sérelméről keresztül állította az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét, ezért érveit – a tartalmi elbírálás elvét követve – az

Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelme körében vette figyelembe.

- [13] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így fennállásukat az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [14] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is emlékeztet arra, hogy következetes gyakorlata szerint a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55]}.
- [15] A jelen ügyben azonban ilyen kivételes, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként részletesen megindokolt, jogi érvekkel alátámasztott bírói döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés.
- [16] Az Alkotmánybíróság a vizsgált ügyben megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszban nem állított olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel, így a panasz befogadását és érdemi elbírálását lehetővé tenné. Az Alkotmánybíróság az indítvány tartalma alapján arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó az Alaptörvény 28. cikkének – ezen keresztül XXVIII. cikk (1) bekezdésének, továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének az állított sérelme körében a peres eljárás során már felhozott törvényességi kifogásait ismételte meg. A Fővárosi Ítéltábla alkotmányjogi panasszal támadott végzésében foglalt jogértelmezést, az alkalmazott (illetve az álláspontja szerint nem alkalmazott) jogszabályi rendelkezéseket, valamint a keresetlevél elkészítése miatt a Fővárosi Ítéltábla végzésében alkalmazott jogkövetkezményt (kereset visszautasítása) vitatta. Olyan jogszabály értelmezési és alkalmazási kérdésben várta el a Fővárosi Ítéltábla végzésének a felülmérlegelését és annak megváltoztatását, amelyben jogi álláspontja eltért a Fővárosi Ítéltábla végzésében részletesen kifejtett és indokolt jogi állásponttól.
- [17] Az Alkotmánybíróság az indítványban kifejtett indokok alapján nem látta igazoltnak azt, hogy a Fővárosi Ítéltábla panasszal támadott végzése olyan önkényes

jogértelmezést tartalmazott volna, amely a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoggal [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetett volna fel, illetve felvetette volna a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését. Önmagában az, hogy a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú adóhatósági határozat kézbesítésével kapcsolatban nem osztotta az indítványozó jogi álláspontját, részletesen megindokolva azt, hogy a perbeli esetben az indítványozónak a Miskolci Törvényszék végzésével szemben előterjesztett fellebbezésében állított törvénysértéseket miért nem tartotta megállapíthatónak, nem veti fel az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogalkotói cél szerinti értelmezés kérdését, és ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét sem.

- [18] Az Alkotmánybíróság az indítványozó érvei alapján nem látta igazoltnak azt sem, hogy a Fővárosi Ítéltábla támadott végzése az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslati joggal összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetett volna fel, illetve felvetette volna a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését. A vizsgált ügyben az indítványozó nem volt elzárva a jogorvoslat lehetőségétől, amit – egyebek mellett – egyértelműen alátámaszt az, hogy az előzményi peres eljárások során az általa igénybe vett rendes illetve rendkívüli jogorvoslatok eredményeként két ízben is sor került az adóhatóság új eljárásra és új határozat meghozatalára történő kötelezésére.
- [19] E mellett az indítványozó a Fővárosi Ítéltábla támadott végzésének alapjául szolgáló megismételt közigazgatási (adó)eljárásban meghozott másodfokú adóhatósági határozattal szemben sem volt elzárva a jogorvoslati jog gyakorlásától; azt keresettel támadta a Miskolci Törvényszék előtt, majd a Miskolci Törvényszék végzésével szemben fellebbezéssel élt a Fővárosi Ítéltáblához, amely a fellebbezést érdemben elbírálta.
- [20] Az Alkotmánybíróság a fent kifejtettek alapján az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-ában foglaltak, illetve az Ügyrend 30. § (2) bekezdésének a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2024. október 15.

Dr. Varga Réka s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró